

Férfi leanderrel

[2011. február]

Vége lett a Forma 1-nek a tévében. Szép, ízlésesnek tartott bútorai között ébredt, színtelen arccal, a kezét a karosszék karfáján nyugtatva, végtelenül idősen és végtelenül fáradtan, bár a személyije szerint csak ötvennyolc éves volt, ő már réges-rég száznak érezte magát. Cipő kopogása hallatszott, magában elmosolyodott, és úgy fordította hátra gépiesen a fejét, mint aki pontosan tudja, mi következik, mert Maja lépked így a háta mögé mindig, amíg ő visszafojtott izgalommal a monitort bámulja, addig jön a nő a lábára simuló fekete bőrcsizmában, tekintetével lyukat fúr a tarkójába, és már javában szemtelen félmosolyához készülődik. Egy kopp, két kopp, három, négy, és most fordul meg, de csak a lánya áll az ajtóban, hanyagul a vállára vetett H & M-es szatyrokkal. Helló, mondta csak így, mert azt, hogy Apa, csak akkor mondta, ha másoknak beszélt róla, de akkor is leginkább „az apukám”-ként emlegette, a szemébe sose merete mondani, hogy Apa, kislánykorától kezdve megszokta ezt a szikár, halotti maszk szépségű arcot maga körül, ami nem mozdult, nem ingerkedett, nem mosolygott, csak nagy ritkán, egy-egy leander sikeres átteleltetése után, amikor meglátta az első rügyeket a társasház harmadik emeletén lévő erkélyükön egyforma virágládákba tuskolt növények szárain, csakis akkor látta az apját gyengédnek, olyasvalakinek, aki zavarba jön az előtte feltárulkozó szépség előtt, csakis akkor látta úgy belefeledkezni valamibe, ami nem a munkája, a zuhanó forintárfolyam, a félkész szerződéstervezetek, vagy a legombolható ingnyak körüli elmélyült babrálás, csakis akkor tűnődött el rajta, hogy ez az ember itt a balkonon, rózsaszín pírral az arcán, a növényeket ültetgetve, kicsoda is valójában.

Mereven nézett maga elé, zavarta az apja tekintete, ahogy rajta felejtette a szemét, végigsimított a fekete nyári ruháján, ebben nem látszik olyan nagynak a fenéke, mint amilyen nagy egyébként, mi az, mit nézel, semmit, tényleg, csak úgy, és a férfi elé hirtelen beúszott a felesége arca, ugyanennyi idősen, ugyanezekkel a barna szemekkel, ártatlanul a portugál tengerparton, decensen, szépen, tapasztalatlanul, ahogy szemlesütve hallgatta őt, amint a Pink Floydról beszélt neki. Elég volt a pénz, kérdezte a férfi, levettem még a kártyádról, ja, párszor bipegett a telefonom, van kaja, kérdezte érdektelenül a lány, van persze, rakott kelt csináltam, már megint, fintorgott a lány, két hete volt utoljára, de ezt már csak a fehér falnak meg a megfakult Klimt-reprónak mondta a férfi, a balerinacipő kopogása távolodott, nemsokára a konyha csempéjén vert visszhangot, aztán a hűtő csapódása hallatszott, és a rádió tapintatlan óbégatása. Négy óra, és még nincs itt a Peti, megígérte, hogy segít átültetni és megmetszeni a leandereket, ez kicsit nyugtalanította, az ültetés csak ürügy, hogy elidőzzön a fia arcvonásain, pont így nézett ki ő is harminchat évvel ezelőtt, pont ennyire lehetetlenül vékony volt, hogy soha nem kapott magára konfekcióméretet. A gondolattól, hogy jön, és szakértő szemmel nekiáll majd a növényekkel való foglalatосkodásnak, lágyulni kezdtek a vonásai, de még idő előtt visszarendeződött az arca, kemény falusi nevelést kapott, katonadolog, ezt mondta neki az apja mindig, ha már épp sírásra görbült a szája, ezért hamar megtanult érzelmeit elrejtve élni. Kiment az erkélyre és lenézett. Negró, a szomszéd kutya csaholása eszébe juttatta, hogy elfelejtett labdázni vele, de majd ha locsolni fog odalenn, akkor egyszer-kétszer eldobja a labdát a kert túlsó végébe. Negró mindig visszahozza, és hozzáveri a nedves orrát a térdéhez, hozzádörgölődzik a sokzsebes nadrágjához, amit csak hétvégeként visel, kicsit kellemetlen, hogy állandóan foltot hagy a térdrésznél egy bizonyos ponton, helyesek az állatok, de azért csak távolról, ha beáztatja, egész jól kijön a maszat, pont úgy, mint Maja szempillaspirálja, ami mindig ott feketéllik a szíve fölötti ingzsebeken, amikor a nő beletemeti az arcát, és úgy kacag, hogy bereped tőle a visszapillantó tükör, úgy pattan szét a nevetése, mint hirtelen elszakított gyöngysorról szétugráló szemek, apró zuhogásszerű hangokkal begurul egy kacaj az ülés alá, egy a kesztyűtartóba, egy másik a műszerfalról pattan vissza, betölti az egész kocsi. Ilyenkor eksztatikus, vad mámorban a nő olyanokat mondogat neki, hogy te tabula rasa, te patyolatlelkű, add nekem ide ezt a szíved feletti zsebet, mert csak ez az egyetlen békés sziget az egész világon, és ezer csengettyű csilingel a hangjában, és úgy tud kapaszkodni erre a szikár fatörzsre, úgy tud rákulcsolódni, mint valami buja inda, huszonkilenc éve összes követelésével és szerelmével, és olyankor úgy érzi a férfi, mintha egy egész hordó forró vizet öntöttek volna szét a hasában, és olvasztaná a belsejét, a szíve körüli masszív jégréteget, amit hosszú évek kitartó munkájának eredményeképpen tudott így megszilárdítani, hisz

az eljegesedés tulajdonképpen akkor kezdődött el, amikor a tip-top kis stewardess feleségéből egy csapásra egy házsártos, nyomorék nő lett, aki a betegsége kialakulásának okaként mindig az ő szívtelenségét jelölte meg, és ezt örület volt hallgatni, reggeltől estig, estétől reggelig, pont neki adta ezt az élet, akinek a szépség és a kellem mindennél fontosabb volt a világon, pont neki, aki minimum Birkin-ben és Bardot-ban gondolkodott, és őszintén meg tudott hatódni egy fekete, testre simuló ruhától, ez szörnyű volt, halálos, rettenetes, és olyan gyomorfájdalmat okozott minden hajnalban, hogy kétrét kellett görnyednie, amíg elbotorkált a vécéig.

Már épp a teljes rezignáltság állapotába kezdett kerülni, és végleg beletörödni látszott, hogy az élete a Cora, Aldi és a munkahely közti Bermuda-háromszög koordinátái közt süllyedjen az unalom, undor és vigasztalanság tengerébe, és egyetlen, csak egyetlen kis egészséges ér maradt már az egész boldogtalan szervezetben, és pumpált még egy kis vért belé, épp csak annyit, hogy lift helyett még ruganyos léptekkel a lépcsőn tudjon felmenni az irodájába, és akkor Maja azon a kis éren keresztül felhajózott a szívéig, szemtelenül és magabiztosan, mint egy hadvezér, okosan, mint egy szfinx, ártatlanul, mint egy szent, pont az utolsó pillanatban elé állt, és az arcába mondta, hogy nem szeretem, ahogy élsz, nem tetszik nekem, ahogy élsz, és már akkor a markában volt, pedig az elején mennyire idegesítette ennek a nőnek a szertelensége, szétszórtsága, sehogy sem boldogultak együtt a munkában, aztán egyszerre csak nélkülözhetetlenné vált, mert vágott az esze, mint a borotva, és veszedelmesen őszinte volt, mint soha senki más az életében, és mire felocsúdott, már nyakig benne volt, és tényleg úgy lett, ahogy a nő mondta, amikor először kezébe vette a babaarcát, és dicsérgette, milyen helyes, az meg magabiztos méltatlankodással, de azért huncutul azt mondta, heeelyees, lesz ez még jobb is.

Kiborította a műanyag zacskó tartalmát az agyagcserepekbe, a legabszurdabb dolog a világon, hogy a földet multi barkácsaruházakban lehet megvenni. Szerette porhanyós nedvességét, beletúrta az ujjait, Maja mondogatta mindig, hogy kicsi, kerti munkán megerősödött, reszelős tapintású keze van, a föld színe az anyja hajára emlékeztette, aki már rég nem él, és ilyenkor kis nyilallásokat érzett a bordái közt, de akkurátusan nyomkodta a földet a cserépbe, és a kisbicskájával metszeni kezdte a leander szárát. Ilyenkor nem bírta fegyelmezni magát, a mosoly a füléig húzódott, ez egy kis darab Olaszország itt Zuglóban, hej, ha még egy élete lenne, megtanulna olaszul, olyan gyönyörűek a leanderek, egyszer odáig ragadtatta magát, hogy Majának is meg akarta mutatni a balkonjukon nyíló csodákat, amik szerinte az egész környéken a legszebbek, és csak utólag értette meg, miért vetült árnyék a nő arcára, és lett áttetszően kristálytisza a tekintete, csak jóval később, amikor ezt az egészet már ő sem gondolta olyan jó ötletnek. Még csak két hét telt el azóta, de éveknek tűnt az a hétvége, amikor élete vallomását tette otthon, mikor eldöntötte, hogy gátat vet az egész életén áthúzódó hazugságaradatoknak, és kimondta, hogy Maja meg ő szeretik egymást, tiszta szívből, őszintén, és nem bírja nélküle, hogy úgy kell neki, mint egy falat kenyér, mint a levegő, és akkor a jól ismert bútorok között, ami egy élet munkája volt, egyszer csak megfagyott a levegő, imádott lánya egy másodperc alatt vérszívó zsarolóvá változott, a fia hallgatag együttérzése mögött mély döbbenet lapult, a felesége meg egész éjjel zokogott, és kiabálta, hogy tönkretetted az életemet, te hazug, te aljas, te alávaló, a lányod lehetne, te mocskos. Aztán valahogy mégis elült a vihar, hiába ígérte meg, nem telefonált a nőnek, nem költözött el sehova, és észre sem vette, hogy megalázottságában ugyanúgy hajnalodik rá, mint annak idején a fiúkollégium negyvenágyas hálótermében, mellette pedig szomorú karéjba kunkorodik, és vigasztalanul szuszog egy meleg pizsamába burkolt női test. Azt nem lehet elfelejteni, hogy sírt a lány, remegő szembogarából kibuggyanni készültek a hatalmas könnyecseppek, mint a Manga-képregényhősöknek, még az özönvíz előtt járt Tokióban, a metrón, a képregényekben voltak ilyen rezgő szemű figurák, aztán a megvetés a tekintetében, először olyan volt, akár egy otthontalan kis vadállat, akinél nem tudni, harapni vagy nyalni fog a következő pillanatban, aztán méltóságos lett, egészen királynői, összekulcsolta a kezét, Bécsben sétáltak be így a Stephansdomba, igazából még soha nem látta ennyire szépnek, még akkor sem, amikor egybeforrta, és a nő mindannyiszor a vállát kínálta fel neki mint biztos szirtet a fuldoklónak, az arca pirosra gyúlt, az egész tűnékeny jelenség olyan sebezhetőnek és esdeklőnek tűnt, ahogy párás szemeivel őt nézte, és hagyta magát leigázni, még akkor sem, akkor sem volt ilyen szép soha, mint most, amikor csordultig telt szomorú méltósággal, és erre gondolni, annál is jobban fáj, mintha a nő meghalt volna. De másnap már oda volt karcolva a Volvo motorháztetőjére nagy betűkkel, hogy HAZUG, és alig bírt kitalálni valamit otthon, miért kellett egy hétre szervízbe adni a kocsit, és közel volt hozzá, hogy megüsse ezt a nőt, amikor az ugyanazt kezdte el mondani, mint a felesége, hazug vagy, és gyáva, de leginkább önző, tényleg minden nőt tönkretesz, velem is azt csináltad volna, mint a feleségeddel, leszózt föld vagy, nem terem már benned semmi.

Egész jól megmetszette a virágokat, csak napfény kell a növénynek meg sok locsolás, egy pillanatra megállt, és kisimította a szemébe hulló hajtincseket, egy ősz hajszála sem volt, senki nem hitte el, hogy nem festeti a haját. Lenézett a kertre, de Negró már nem volt sehhol, csak a szél himbálta lágyan a fehér leanderfejeket.

Véres az arcod, a fia állt az erkélyajtóban, és meleg barna szemeivel, nem titkolt megütközéssel az arcán őt nézte, odakapott a kezével, és akkor látta, hogy a keze is csupa vér, bevágta a bicskával, észre se vette, ahogy lekanyarított egy kis bőrfelületet a kezéről, nem érzett fájdalmat. Csak a bicska volt az, nem figyeltem, de ahogy buzgott a vér a sebből, elfehéredett, és leült az ikeás összecsuksukható székre, majd én befejezem, mondta a fia, kösd be a kezéd, és akkor bement a lakásba, az előszobaszekrénybe nyúlt, de leejtette az elsősegélyes dobozt, az nagy zörrenéssel a földre esett, és akkor a hálószoba felől hallotta azt az until ismert, gyűlölt és okvetetlenkedő hangot, mi az, mit csinálsz, semmit, mindjárt megyek, hozd be az infralámpát, nem bírom ezt a fájdalmat, viszem, közben érezte, hogy a vér is kiment az arcából, gyűlölte, hogy maszatos lett a frissen mosott inge, a jó szagától meg felfordult a gyomra, eszébe juttatta a hétfőket, amikor a leletekért megy a zuglói rendelőintézetbe, és küzd magával, hogy ne öklendezzen a folyosón, amíg kiadják a felesége laboreredményeit. Hozd be a természetgyógyász újságot is, viszem, de csak ő hallotta, ahogy mondja, és egy pillanatra megjelent előtte múlt heti találkozásuk a német ajkú látóval, aki az ingát a felesége feje fölött lógatva megállapította, hogy aggodalomra semmi ok, hisz a neje nem depressziós, csak energiavesztésben szenved. Még kilenc lépés a hálószobáig, cuppog a papucsában, enni lehet a padlóról, ő maga mossa fel minden szombat, Maja szánakozó pillantására ilyenkor mondta régebben mindig, mennyire pihenteti őt a házimunka. Ránézett a kezében himbálózó infralámpára, ami állandóan meghibásodik, és a legdühítőbb, hogy infralámpák javításával csak egy nyomorult szervíz foglalkozik az egész városban. Mielőtt belépett a szobába, önkéntelenül is lehunyta a szemét, és akkor hirtelen a meztelen Maját látta maga előtt, ahogy zöld szemeivel, egészen ihletett állapotban a távolba néz, kezében egy hatalmas ollót tart, és a levágott leanderfejek úgy borítják be, mint kicsiny Madonna-szobrot valami távoli, dél-amerikai ország szegényeinek Mária-ünnepén.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Tóth Marcsi

Látó Szépirodalmi Folyóirat